

פרשת אמור תשפ"א ספירת העומר וקבלת התורה

רש"י
(טו) ממחרת השבת - ממחרת יום טוב: תמימת תהיינה - מלמד שמתחיל ומונה מבערב, שאם לא כן אינן תמימות: (טז) השבת השביעת - כתרומתו שבועתא שביעתא: **עד ממחרת השבת השביעת תספרו** - ולא עד בכלל, והן ארבעים ותשעה יום: **חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה לה'** - ביום

החמשים תקריבוהו. ואומר אני זהו מדרשו, אבל פשוטו עד ממחרת השבת השביעית, שהוא יום חמשים, תספרו. ומקרא מסורס הוא: **מנחה חדשה** - היא המנחה הראשונה שהובאה מן החדש. ואם תאמר, הרי קרבה מנחת העומר, אינה כשאר כל המנחות, שהיא באה מן השעורים:

ויקרא פרק כג
(טו) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה: (טז) עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה ליקון:

רש"י
(ט) מהחל חרמש בקמה - משנקצר העומר שהוא ראשית הקציר: (י) מסת נדבת ידך - די נדבת ידך, הכל לפי הברכה, הבא שלמי שמחה, וקדש קרואים לאכול:

דברים פרק טו
(ט) שבעה שבעות תספר לך מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבעה שבעות: (י) ועשית חג שבעות ליקון אלהיך מסת נדבת ידך אשר תתן כאשר יברךך יקון אלהיך:

רש"י
ויאמר כי אהיה עמך - השיבו על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון, שאמרת מי אנכי כי אלך אל פרעה, לא שלך היא, כי אם משלי, כי אהיה עמך, וזה המראה אשר ראית בסנה לך האות כי אנכי שלחתיך, וכדאי אני להציל כאשר ראית הסנה עושה שליחותי ואיננו אוכל, כך תלך בשליחותי ואינך ניזוק. ושאלת מה זכות יש לישראל שיצאו ממצרים, דבר גדול יש לי על הוצאה זו, שהרי עתידים לקבל התורה על ההר הזה לסוף שלושה חדשים שיצאו ממצרים. דבר אחר כי אהיה עמך וזה שתצליח בשליחותך לך האות על הבטחה אחרת שאני מבטיחך, שכשתוציאם ממצרים תעבדון אותי על ההר הזה, שתקבלו התורה עליו והיא הזכות העומדת לישראל. ודוגמת לשון זה מצינו (ישעיהו לו ל) וזה לך האות אכול השנה ספיח וגוי, מפלת שנחריב תהיה לך אות על הבטחה אחרת שארצכם חרבה מפירות ואני אברך הספיחים:

שמות פרק ג פסוק יב
ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה:

Maimonides, Guide for the Perplexed III:43

The precepts of the eighth class are enumerated in the "Section on Seasons" (*Sefer Zemanim*). With a few exceptions, the reasons for all of them are stated in the Law...

The Feast of Weeks is the anniversary of the Revelation on Mount Sinai. In order to raise the importance of this day, we count the days that pass since the preceding festival, just as one who expects his most intimate friend on a certain day counts the days and even the hours. This is the reason why we count the days that pass since the offering of the Omer, between the anniversary of our departure from Egypt and the anniversary of the Lawgiving. The latter was the aim and object of the exodus from Egypt, and thus God said, "I brought you unto myself" (Exod. 19:4). As that great revelation took place only on one day, so we keep its anniversary only one day: but if the eating of unleavened bread on Passover were only commanded for one day, we should not have noticed it, and its object would not have been manifest. For it frequently happens that we take the same kind of food for two or three days. But by our continuing for a whole period [of seven days] to eat unleavened bread, its object becomes clear and evident.

שולחן ערוך אורח חיים תפ"ט סעיף א

בליל שני אחר תפלת ערבית מתחילין * לספור העומר, ואם שכח לספור בתחלת הלילה הולך וסופר כל הלילה. ומצוה על כל אחד לספור לעצמו. וצריך לספור מעומד ולברך תחלה. וסופר הימים והשבועות. ...

ביאור הלכה

* **לספור העומר** - הנה דעת הרמב"ם והחינוך שהוא נוהג מן התורה גם עתה אכן דעת הטור ושו"ע וכמה פוסקים שאינה בזה"ז אלא זכר למקדש שהקריבו עומר וכן הוא סוגית הפוסקים בסימן זה אכן באמת הרמב"ם ג"כ לאו יחידאה הוא בדעתו שגם דעת רבינו ישעיה כן הוא עיין בשב"ל ריש

סימן רל"ד וכן הוא ג"כ דעת ר' בנימין שם עיין שם בסוף הסימן וכן הוא ג"כ דעת ראבי"ה הובא באו"ז סי' שכ"ט ומשמע שם דגם האו"ז מודה ליה בדינו ע"ש. וכן מדברי רב יהודאי ורב עמרם ורי"ץ גיאות שהסכים לדבריהם והובא בעיטור שאם לא מנה מבערב שהפסיד דמקפידין אנו על תמימות משמע לכאורה שהוא מן התורה ולא לזכר בעלמא מדדחי העיטור לדבריהם מטעם דספירת העומר לדין ליתא מדאורייתא דהשתא ליכא לא הבאה ולא קרבן וליכא לדקדוקי בתמימות משמע דלדידהו הוי דאורייתא [אמנם י"ל קצת דס"ל דאף שהוא רק זכר למקדש עשאוהו רבן כעין דאורייתא דדוקא תמימות] ולפ"ז יש סעד גדול למנהגנו שאנו זהירים שלא לספור עד צאת הכוכבים אחרי דלדעת כמה רבוותא הוא דאורייתא אח"כ מצאתי כעין זה ג"כ בא"ר אלא שלא זכר כל הני גדולים שכתבנו :